

Ала тя избухна в още по-горчиви хълцания. Дръпна се с яд и болка:

- Дъщерята на един пленник няма своя воля в твоя палат... Аз не съм царица, а наложница...

Иоан Асен побледня. За пръв път сърцето му се сепна в жестоко съмнение. Каква грешка... Каква грешка... Можеше ли, биваше ли той, застаряващият мъж, да се обвърже с тая необузdana младост. С дъщерята на кир Тодор!

Ирина, младата, нежна девойка, покорна ^{ме} пленница - бе изчезнала. На нейно място се явяваше една нова жена, непозната, опасна която го изпълваше с тревога.

Изведнъж тя скочи, разпилените ѝ коси паднаха като бляскав мантия по белите обли рамене, изпълнените ѝ със сълзи очи засияха като скъпи камъни. Хвърли се на врата му в пламенна прегръдка, притисна се към него с галена буйност.

- Пустни баща ми и братята ми в Тесалоника... Вече десет години ще станат как гинат в неволя...

Царят затвори очи, замаян от примамната ѝ близост. Златовезаните ѝ завивки бяха пропити със скъпи сирийски ухания. Ръцете ѝ лъхаха благовонен мускус. Стисна я силно към себе си, зарови лице в косите ѝ. След това я отблъсна, в порив на мъка и яд.

- Не!

Вратата се хлопна зад него с яростен звук. Стъпките му отекнаха бързи и гневни в дългия трем. Заглъхнаха.

Веднага Ирина скочи. Прибра косите си. Очите ѝ блестяха. Бялото ѝ чело се ^{из}пълни с тънки бръчки. Тя сви вежди, седна на леглото, подпря хубавата си закръглена брадичка връз свитата си, облепната на коляното ръка, потънала в дълбока размисъл. Не. Трябваше да се почне по друг път...

От този ден нататък самодържецът не чу повече от устата ѝ нито едно оплакване, нито една молба. Ирина бе станала кротка и